

שורה נגד ירד

מה תהיה אותההיכר של רשימת דויד בן-גוריון? על כך בודאי עוד יתנהל קרב מרתק. האות אליף — אחד בדורו — תפוסה. היא שייכת למפלגה אחרת, מפא"י. האותיות ביי"ת וגימל — בן גוריון — תפוסות אף הן. הן שייכות מקדמת דנא למפלגות הדתיות. מה נשאר? אני מציע לרשימה החדשה לאמץ לעצמה אות שהיא פנויה לגמרי — האות טי"ת. רשימת טי"ת — לאמור: רשימת הטירוף.

★ ★ ★

אני שולל מעשי-טירוף בפוליטיקה. להיפך, יש ומעשה-טירוף הוא צו ה' מצפון, וגם צו-השעה.

אלא מה? בתנאי שעושי יודעים כי אכן מעשה-טירוף הם עושים. כשמעשה-הטירוף הוא מחושב. כשיש שיטה בטירוף זה.

ואילו הטירוף שלפנינו — הוא מטורף ממש. לבעליו נידמה שהם נורמליים, וכי המעשה הוא נורמלי בהחלט.

היש הוכחה טובה יותר?

★ ★ ★

והי החלטתו של איש אחד. איש בן 78, שאין עוד תוכן לחייו אלא סילוק חשבונות פרטיים תוך עשיית שפטים ציבוריים, החליט להקים רשימה. אין לו שותפים, אלא רק גורוים. כי הוא לא שאל לדעת איש, ולא הביא את החלטתו להצבעה כלשהי.

גורוים אלה — איש מהם לא העז להתמרד. ואיש מהם לא העז להגיד לאיש הזקן את האמת הימרה.

איש מהם לא העז להגיד לו: אתה הורס את עצמך, בן-גוריון! אתה שובר את שרירי דמותך הציבורית, בן-גוריון!

אתה חי על הירח, בן-גוריון! נידמה לך כי המונים ינהרו אחריך! אינך יודע כי המונים אלה פנו לך עורף ממן, שהם רואים בך קוריו היסטורי!

שוב אינך עוד מנהיג בעיניהם, אלא בדרן. בדרן המספק את התאחה הסאדיסטית של ההמון, הנהנה למראה איש גדול שנפל והפך מוקיון.

לא, איש מן הגורוים לא יגיד לו זאת. שהרי הם — כל ימי חייהם אמרו כן לזקן. את כל הקאריירה שלהם ביססו על כשרונם לענות אמן אחרי שגעונות הזקן. עתה הם שבויים בידי עצמם. איש כמו דויד מבכר תווית של בוגר על תווית של טיפוש. האחרים אינם מסוגלים גם לכך.

★ ★ ★

איה ערך, אילו סיכויים, יש לרשימה כזאת? האיש היחיד בעל בסיס מאורגן — אבא חושי — נשאר במפא"י.

האיש היחיד שנתר לו שריר של זוהר עצמאי — משה דיין — התחלף. האם הציבור ימוגג מהתלבבות למראה זקן קנטרן, כמה חורשי-מימות צעירים וכמה גרוטאות פוליטיות?

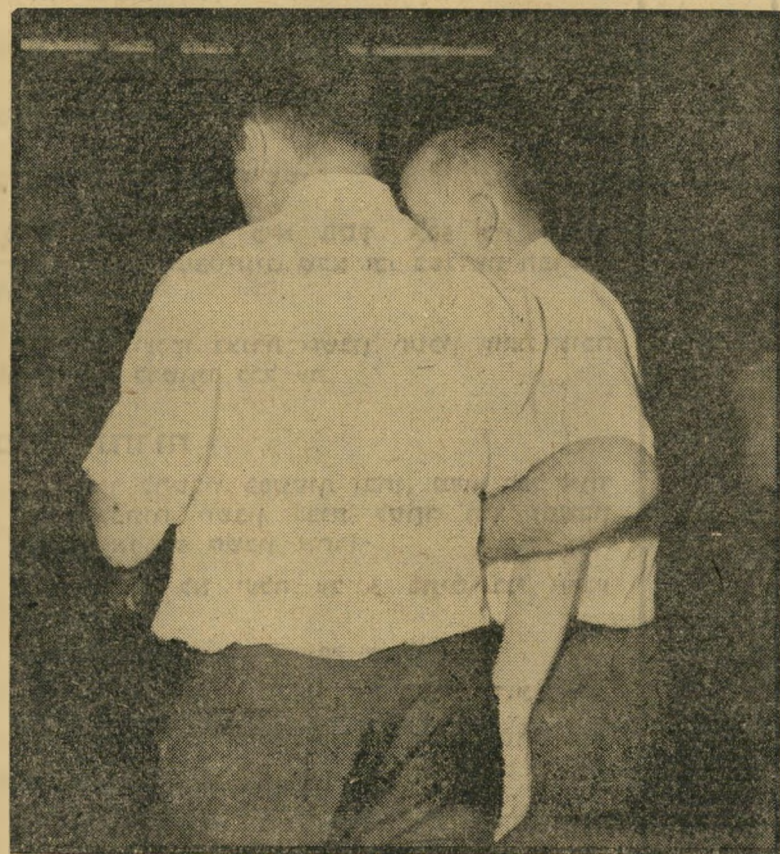
האם מצע שאינו אלא אוסף מלקרי של פראונות עייפות ורצונות יחשוב להבות בלב הקהל?

(ריבונו של עולם! — פיזור האובי-לוטיה, אורינטציה של עצמנו? — באינו שנה אנחנו חיים? 1965 או 1950 או 1905?)

לגה, עד כי נידמה כי האיש והמפלגה — חד הם.

אולם זוהי תמונה מסולפת.

עד לאמצע שנות הארבעים, לא היה בן-גוריון במפא"י אלא ראשון-בין-שוים — ראשון שהוא לבדו היה שווה אך מעט. במפלגה שלטו אנשים כמו ברל כצנלסון ואליהו גולומב, אליעזר קפלן ויוסף שפ"רינצק, יצחק סבנקין ודויד רמז — עסקנים

אלמוגי ופרס: מטורף, מטורף, מטורף העולם

אפורים שהיו יחידו הנהגה קולקטיבית חזקה ומגובשת.

הם סכלו את דויד גרין בחייו סלחני. הם ראו בו מכשיר שימושי שי כדמגוג סקנדליסט, ומשכו מדי פעם באוזניו כשהשתולל יום תר מדי. הם לא חלמו שיבוא יום והוא יהיה לאחד-בדורו.

יום זה בא ערב מלחמת תשי"ח, והודות למלחמה, ברגע המכריע השתלט בן-גוריון על ענייני-הבטחון. כאיש-המלחמה נפגש עם שעתו ההיסטורית, במאי 1948, וכאיש-ה' בטחון כונן שלטון-יחיד וחיסל בזה אחר זה את כל מתחיריו.

אך ככל שנידמה כי בן-גוריון הצליח להרוס את דמותה של מפא"י ולהפכה למפ" לגת-מנהיג בטחוניסטית, מסתבר כי מתחת לפני השטח נשארה מפא"י כפי שהייתה, וברגע שחלף המתח הבטחוניסטי, בראגע שנסוג איום-המלחמה, השתחררה מפא"י מן הדמות הורה שנכפתה עליה, (ולא מיקרה הוא כי ראשית הקץ בא דווקא בפרשת לבון, שהרסה את המתוס הבטחוניסטי ללא תקנה).

לכן אין זה נכון כלל וכלל סמיעת בן-גוריון היא מפא"י אמיתית, ואילו המערך מסלף את דמות המפלגה. נכון ההיפך הגמור.

אנשי בן-גוריון טוענים כי מחקר שלהם מוכיח שהיו זוכים (לפני חודש!) ב-15% קלפי העולם הזה מוכיח כי אחוז זה כבר ירד ל-10% — וזה בשיא התיכוח, כאשר העניין נמצא בראש כל טורי החדשות.

אחרי שיחלוף ההידוש הראשון שבעצם ההחלטה, אחרי שתדחה הסנסאציה, שוב לא תיוותר אלא רשימת-נפל עזובה.

לוי אשכול, וגם ישראל גלילי, הם יורשים נאמנים של מפא"י הי היסטורית. הם נבראו בצלמה.

המערך של שתי המפלגות מאחד מחדש שני גופים שאינם אלא שני פלגים של מפ" לגה היסטורית אחת. המערך היום — וה' איחוד המלא שיבוא בלי ספק בעקבותיו — מחזירים את מפא"י לדמותה המסורתית.

ואילו בן-גוריון מיוצג רק אפי' זוהה בתולדות המפלגה.

מבחינה זו, אולי, יש ברכה בפילוג המפ" ריד בין השניים, בין המסורת המפא"יית הקלאסית ובין הבטחוניזם של כת-המנהיג. הפילוג מבהיר את קויה-הפרדה האמיתיים, הטבעיים.

★ ★ ★

ש בפילוג זה — דווקא בצורה שלבש עתה — ברכה שניה, חשובה הרבה יותר. בפעם הראשונה עומדת הכת הבטחוניס' סית לבדה.

בפעם הראשונה היא מהווה כתיבת ברורה.

בפעם הראשונה היא מוצגת לעיני הציבור בדמותה שלה, ללא עירוב עם חלקים אחרים (ושונים לגמרי) של מפא"י, ללא מהילת תוכנה בתוכן זר לה, ללא שעטנו.

ילכונא אליה כל הקרובים לה — כל הרוצים במלחמת-נצח, כל הסולדים מפני השלום, כל השואפים לחצי-דיקטטורה הצי-ימנית של הצי-צעירים, כל הדוגלים במימשל צבאי לערבים ולע'צברים, כל הזוקקים לדמות של אבא-מנהיג למען שיווי-מישקלם הנפשי.

יתקבצו-נא סביב הזקן הזה — ונראה כמה הם.

נראה אותם עומדים לבדם — בעקרונתם האינטלקטואלית וברעשנותם הפירסומאית, באפסותם המעשית ובשוויץ הביצועיסטי.

יעמדו נא על רגליהם שלהם, ללא המיל-יונים של תקציב המדינה, ללא המנגנון האדיר של המפלגה, ללא שופרות-התעמולה של השלטון — ונראה מה אומללים הם, מה עלובים הם.

יש לכודר חיידק כרי שאפשר יהיה להילחם בו.

חיידק זה הקל עלינו את המלאכה. הוא בודד את עצמו.

★ ★ ★

ין פירוש הדבר שמתר לנו לעמוד מן הצד, ליהנות מן המחזה כצופים, להניח לאנשי הכת לאסוף סביבם את כוחם הדל.

להיפך — מצויים אנחנו להילחם בהם. למען יהיה כוחם דל עוד יותר. למען יוכח לעם כולו, למרחב כולו, לעולם כולו, כי הבטחוניזם שהטביע את חותמו על המדינה בי"ד השנים האחרונות — שוב אינו משקף את דמותה, אלא אך את דמותה של כת קטנה ששלטה במדינה זמנמה.

ככל שהסיעה הבטחוניסטית בכנסת הבאה תהיה קטנה יותר — גם ייטב לשם המדינה בעולם, כן יפתחו סיכויי המלחמה, כן יגברו כוחות השלום.

לכן לא די בכשלון רשימת בן-גוריון. חשוב יהיה זה כשלון חרוץ.

מפלגה מוחצת, תבוסה ניצחת.

כי תבוסה ניצחת זו — היא שתנקה את הקרקע סופית מגידולי-הפרא של הבטחוניזם, תכשיר את האדמה לצמיחת כוחות חדשים, רעיונות חדשים, תקופה חדשה. לא תקופת המעבר שתשא את השם אשכול. אלא התקופה שתבוא אחריה — תקופת התנערות והתפרצות והסתערות חדשה.

לכן לא די להכות את הכת. יש להכותה שוק על ירך.